

אמר רבי יהודה, הכל משום שכןסת ישראל ומתברכת על ידי הפהן בשלמות. והיום הזה היה שמחתם של כלם, שמחתה של כנסת ישראל עם הקדוש ברוך הוא, שמחת העליונים והתחתונים. וכמו שהשתלם הפהן למטה, כפיכחול נשתלם הפהן למעלה. רק שנדב ואביהו שעוררו ערבוּכְיָה בין הגבירה והמלך. ומשום כך - ותצא אש מלפני ה' ותאכל אתם וגו'.

ויאמר משה אל אלעזר ואל איתמר ראשיכם אל תפגעו וגו', כי שמן משחת ה' עליכם. רבי אבא אמר, הרי שנינו שבמעשים שלמטה מתעוררים מעשים למעלה, והמעשה שלמטה צריך להראות כמו המעשה שלמעלה. בא ראה, פל השמחה שלמעלה תלויה באותו שמן קדוש, שמשם יוצאות שמחה וברכות לכל המאורות, והפהן העליון (ממנו) מתעטר בשפע של שמן. ומשום כך הפהן, ששמן משחה שופע עליו כמו שלמעלה, צריך להראות שמחה והארת פנים (יותר מהכל), ושלא יראה חסרון בראשו ולא בלבושו, אלא להיות הכל שלם כמו שלמעלה, ואל יראה בו פגם כלל, כדי שלא יעשה פגם במקום אחר.

בא ראה, אלמלא אלעזר ואיתמר הראו פגם באותה שעה בלבושם או בראשיהם, לא נצולו באותה שעה, שהרי השעה עמדה לעשות דין. ועל פן שנינו, בשעה שהמגפה קוראת בעולם, לא יעורר אדם את עצמו לדבר בעולם, כדי שלא יתעוררו עליו. פרט אם עורר את עצמו לטוב, ויכול לרחות (לדחוק) את השעה, שהרי בזמן ובשעה שהדין עומד

אמר רבי יהודה, פלא בגין דכנסת ישראל מתעטרא ומתברכא על ידא דכהנא, באשלמותא. והאי יומא חדותא דכלא הוה, חדותא דכנסת ישראל בקודשא בריהוה, חדותא דעלאין ותתאין. וכמה דאשתלים פהנא לתתא, כפיכחול אשתלים פהנא לעילא, בר נדב ואביהו דאתערו ערבוּכְיָה בין מטרוניתא ומלכא. ובגין כך ותצא אש מלפני יי' ותאכל אותם וגו' (חסר).

ויאמר משה אל אלעזר ואל איתמר ראשיכם אל תפגעו וגו', כי שמן משחת יי' עליכם. (ויקרא י) רבי אבא אמר, הא תנינן בעובדין דלתתא, אתערו עובדין לעילא, ועובדא דלתתא בעי לאתחזא כגוונא דעובדא דלעילא.

הא חזי, פל חדותא דלעילא, תליא בההוא שמנא קדישא, דמתמן נפיק חדה וברפאן לכלהו בוצינין, וכהנא עלאה (מיניה) אתעטר בנגידו דמשחא, ובגין כך פהנא, דרבו משחא אתנגיד עליה כגוונא דלעילא, בעי לאתחזא חידו, ונהירו דאנפין (תיירי ככלא), ולא יתחזי גרעונא ברישיה, ולא בלבושיה, אלא למהוי פלא שלים כגוונא דלעילא, ולא יתחזי ביה פגימו כלל, בגין דלא יעביד פגימו באתר אחרא.

הא חזי, אלמלא אלעזר ואיתמר אתחזון פגימו בההיא שעתא בלבושיהון או בראשיהון, לא אשתזיכו בההיא שעתא, דהא שעתא קיימא למעבד דינא. ועל דא תנינן, בשעתא דמותנא אערע בעלמא, לא יתער אינש גרמיה למלה בעלמא, בגין דלא יתערו עליה. בר אי אתער גרמיה לטב, ויכיל לדחייא (לדחוק) שעתא, דהא בזמנא ושעתא דדינא